

Chuyện xảy ra ở quán cà phê

Tuất xứng đáng được ba má thưởng cho cái điện thoại thông minh hồi đầu năm học. Nó có quá nhiều thành tích đáng được thưởng, trong đó nổi bật là chiếm được giải nhất cuộc thi hùng biện do Thành Đoàn tổ chức vào dịp hè!

Để đến với bực vinh quang nhận giấy khen và phần thưởng một triệu đồng, Tuất phải thi vòng sơ khảo với một trong số hai mươi bốn bài viết xuất sắc nhất trong hơn ba trăm bài dự thi. Ở vòng thi bán kết, nó lại phải đánh bại mười hai “đối thủ” để vào chung kết, sau đó loại thêm bốn bạn nữa, vào chung kết xếp hạng.

Bất lợi của Tuất là nó bắt thăm phải lá thăm số 1, phải thi lượt đầu tiên. Nhưng cuối cùng với khả năng của mình và nụ cười của thần may mắn, nó đã trở thành nhà vô địch!

Ngày hôm sau ngày thi, Tuất được ba má thưởng cho cái điện thoại thông minh với lời dặn: “Năm học tới con đã lên lớp chín, ba má tin là con biết cách sử dụng máy sao cho có lợi nhất!” Tuất cảm ơn ba má và hứa chắc nó sẽ dành nhiều thời gian sử dụng máy cho việc tăng cường kiến thức và hạn chế đến mức ít nhất thời gian cho việc giải trí bằng các trò chơi. Lâu nay, nó từng đọc trên *laptop* của gia đình nhiều bản tin, bài viết, hình ảnh về việc những đứa trẻ cắm đầu vào máy điện thoại thông minh, có đứa từ học lực xếp loại giỏi bị tụt hạng do mê các trò chơi điện tử. Nó tự tin rằng mình sẽ không mắc phải các sai lầm như thế.

- Ăn khao máy điện thoại mới đi Tuất ơi!

Thằng Hoan “phát thanh” ngay sau khi thấy phụ trách tuyên bố chấm dứt buổi sinh hoạt. Những đứa khác cũng nhao nhao lên:

- Phải đó! Khao luôn cái giải nhất hùng biện.

- Đi ăn chè vô bươi! Tao biết cái quán chè bươi mới mở, đang trong tuần lễ bán giảm giá!

- Thôi! Đi trà sữa!

- Món này cũ rồi... Đi cà phê cho oai! Ngồi ở quán Nông Trang nhìn ra đường phố xe cộ tấp nập thì vừa khoái vừa oách phải biết! - Vẫn là Hoan đề nghị.

- Không được! Tụi mình còn nhỏ, không hợp với việc ngồi uống cà phê như người lớn! - Con Thúy góp ý.

- Ôi! Lạc hậu quá đi! - Hoan nói lớn. - *Đi cà phê* đâu có nghĩa là đi uống cà phê mà chỉ là đến quán cà phê ngồi, còn uống gì thì uống. Ở đó có đủ loại: nước ngọt, nước cam vắt, nước ép trái cây... tha hồ cho tụi mày chọn.

- Thế à? Vậy thì đi cà phê!

Cuối cùng cả bọn kéo nhau đến quán Nông Trang ở phía bờ sông cách đó gần cây số, vừa nhìn ra đường, vừa ngắm bờ kè và dòng sông kế bên. Chín đứa học trò, chín chiếc xe đạp nhiều loại khác nhau, chỉ có ba đứa con gái. Những chiếc xe đạp dựng sát nhau, cạnh dây xe gắn máy, dưới gốc cây bàng lằng lằng tuổi lớn. Chín đứa leo mấy bậc thêm vào tầng trệt của quán, thiết kế như phía dưới một căn nhà sàn, chung quanh để trống. Tụi nó ồn ào cười nói gây sự chú ý của mọi người. Cả bọn chọn ba cái bàn nhỏ kê sát nhau thành một, ngồi cả về một phía nhìn ra đường. Khi anh tiếp viên đem menu đến, cả bọn lại tiếp tục ồn ào, có đứa đã gọi nước uống rồi đổi ý, gọi lại món khác.

- Trong khi chờ đợi, tại sao bọn mình không *selfie* một tấm ảnh nhí? Thăng Hoan luôn là đứa “phát thanh” đầu tiên.

- Nhưng đến những chín đứa, điện thoại thằng Tuất lại không có *selfie* thì làm sao chụp được? - Một đứa con gái hỏi.

- Rõ là kém thông minh đột xuất! Nhờ anh tiếp viên chụp cho!

- Vậy... anh ấy phải xuống lễ đường đứng chụp ngược vào à?

- Thì vậy chứ còn gì nữa!

Anh tiếp viên chắc là sinh viên đi làm thêm, vui vẻ nhận lời làm giúp yêu cầu của khách. Chín đứa chia thành hai hàng, năm đứa ngồi - gồm ba đứa con gái, Tuất và lớp trưởng - còn bốn đứa đứng phía sau, nhìn ra đường. Cả bọn tha hồ tạo dáng. Anh tiếp viên tha hồ chụp hàng chục kiểu ảnh...

Lúc anh tiếp viên trả lại máy điện thoại, chín cái đầu lại chụm vào nhau xem ảnh với những bình luận theo kiểu “bình loạn”, chẳng đâu vào đâu!

Nước uống được đem ra. Lại có thêm đề nghị:

- Vừa rồi là chụp chung tất cả. Bây giờ thì chụp “tình thương mến thương”, đứa nào muốn chụp với đứa nào thì tùy!

Thằng Quảng thêm:

- Nè Tuất! Tao cũng có máy nhưng chỉ là loại “cùi bắp”, mày cho tụi tao mượn máy chụp cho đẹp nhé, rồi mày chuyển Zalo qua máy tao... Tao nói thật... Tao mơ ước có cái điện thoại thông minh như mày từ lâu rồi mà không biết bao giờ mới đạt được mơ ước ấy...

Tuất chiều tất cả. Thì cũng chỉ có lần này thôi. Mà nó cũng muốn lưu giữ lại thật nhiều hình ảnh của bạn bè năm cuối cấp.

Ngồi bên cạnh bàn của nhóm học sinh là hai bác lớn tuổi, một bác tóc muối tiêu còn bác kia mái tóc đã bạc hẳn. Nghe loáng thoáng hai bác nói chuyện thì Tuất biết cả hai cùng là công chức nghỉ hưu, làm việc trong ngành văn hóa và lâu lắm mới có dịp gặp nhau.

Một bà bán vé số tới bên bàn đám học trò, chia xấp vé về phía bọn Tuất cho có lệ vì bà biết chắc chẳng đứa nào trong bọn nó hỏi mua. Quả nhiên bà chỉ nhận được những cái lắc đầu. Có đứa lịch sự nói: “Cảm ơn bà. Tụi cháu còn đi học, ba má không cho chơi vé số ạ”. Bà vé số bước qua bàn hai bác lớn tuổi.

- Mời hai bác mua vé số tỉnh nhà.

- Được, tôi mua cho bà hai tờ. - Bác đầu bạc nói. - Anh em tôi lâu ngày gặp lại, chia nhau mỗi người một tờ biết đâu lại trúng được ít tiền, xem như nhận lương hưu đột xuất...

- Vâng! Chúc hai bác trúng số thật to...

- Đây, tôi trả tiền. Nhờ bà chút việc nhé! Bà chụp hộ hai ông bạn già này một tấm ảnh kỉ niệm có được không?

- Dạ... nhưng mà tôi... tôi có biết dùng máy điện thoại thông minh đâu ạ... Sao hai bác không chụp “tự sướng” như người ta...?

- Cái bà này! Chúng tôi mà biết thì còn nhờ bà làm gì! Già cả rồi, lại kém về máy móc, con cái nó mua điện thoại cho thì dùng, chủ yếu là nghe và gọi thôi. Cả đến lưu số điện thoại vào máy cũng lóng nga lóng ngóng nữa là...

- Dạ, thì tôi cũng vậy thôi. Mua cái điện thoại “cùi bắp” để nghe, nói thôi chứ chẳng biết làm gì nữa...

Tuất ngồi sát bàn hai bác lớn tuổi. Nghe hóng chuyện, nó quay qua:

- Hai bác để cháu chụp cho ạ. Hai bác ngồi qua một bên đi ạ... Vâng, bên ấy, để không bị ngược sáng ạ...

- Tốt quá! Cậu bé tốt bụng cầm lấy cái máy của tôi đi nào... Chụp bao nhiêu tấm cũng được, miễn sao là ảnh đẹp...

Tuất chụp tất cả năm kiểu với những vị trí đứng khác nhau rồi trả máy cho bác đầu bạc. Nó không quên nói:

- Hai bác xem ảnh đi ạ. Nếu chưa vừa ý thì cháu sẽ chụp lại...

- Thôi, đẹp lắm rồi. Cảm ơn cháu nhiều lắm nhé!

Hai bác lớn tuổi đứng lên ra về trước. Ngang chỗ chín đứa học trò, hai bác lên tiếng chào và chúc đám trẻ ngồi lại uống nước vui vẻ.

Bà bán vé số cũng đi ngang chỗ bọn Tuất để hưởng về phía cửa quán Nông Trang, qua nơi khác mời khách mua vé số. Lát sau thì có ba người khách nữa trả tiền, ra về, cũng đi ngang chỗ đám học trò lúc này không còn ồn ào nữa vì bọn nó chuyển qua trò chuyện nho nhỏ thành nhóm hai, ba đứa.

Trò chuyện chán, những ly nước cũng đã cạn, Tuất gọi tính tiền rồi cùng các bạn đứng dậy ra về. Vừa lúc ấy thì bác đầu bạc quay lại, vé mặt hốt hoảng bước vội vào quán. Anh tiếp viên hỏi:

- Bác ơi, có chuyện gì mà bác trở lại vậy bác?

- Cho bác hỏi, có thể bác để quên cái máy điện thoại ở chỗ uống cà phê lúc nãy, không biết quán có giữ hộ hay không?

- Dạ thưa bác, tụi cháu dọn bàn và không thấy cái máy nào để quên ạ...

- Thế... hay là... bác đánh rơi trên đường đi mất rồi... Mà bác hay để điện thoại trong túi áo ngực thì rơi thế nào được cơ chứ...

- Để cháu dẫn bác đến bàn bác ngồi lúc nãy kiểm tra lại xem cái máy có bị rơi xuống sàn hay không?

Tuất vẫn còn đứng nơi ghế của mình, chào bác đầu bạc và nói:

- Bác mất cái điện thoại mà cháu đã chụp ảnh cho hai bác lúc nãy phải không ạ?

- Chính là cái máy ấy... Bác đi được một đoạn khá xa mới phát hiện là cái máy không có trong túi áo ngực. Dừng xe lại kiểm tra hai túi quần cũng không thấy nên bác phải vội vàng quay lại đây...

Anh tiếp viên ngồi xuống tìm khắp sàn nhà dưới bàn rồi đứng lên:

- Không có gì cả bác ạ.

- Chẳng lẽ người khách nào đó thấy nó đã cầm lấy rồi...

- Dạ, cũng không loại trừ điều ấy...

Tuất sực nhớ ra một điều:

- Bác ơi, hay là bác xem lại mấy tấm ảnh tụi cháu chụp nhau trong máy của cháu xem có phát hiện ra thêm điều gì không?

Tuất lấy máy điện thoại của mình ra mở thư mục ảnh. Bác đầu bạc lấy kính lão đeo vào, cùng nó xem ảnh.

- Đây là tấm ảnh chụp cháu và thằng bạn. Phía sau chúng cháu là ảnh của bà bán vé số đứng cạnh bàn của hai bác...

- Còn ảnh này thì xa hơn. Một bàn có hai người, bàn kia chỉ có một chủ để râu...

- Dạ đúng rồi... Họ ra về chỉ sau hai bác một vài phút... Có khi nào là bà bán vé số hay một trong ba người khách kia đã nhặt cái máy điện thoại của bác bỏ quên trên bàn không nhỉ?

- Đó chỉ là nghi vấn. Minh nghĩ sai thì không mang tội với người ta...

Chủ quán ra đến nơi, nghe hết câu chuyện. Ông nói:

- Cả bà bán vé số và ba người khách đều là người quen với quán Nông Trang này. Bác cứ về nhà, tôi sẽ gặp họ, hỏi cái máy cho bác...

Bác đầu bác không biết phải làm gì hơn là làm theo lời của người chủ quán. Tuất và đám bạn cũng giải tán từ chỗ để chín chiếc xe đạp đủ kiểu bên vỉa hè...

Hôm sau Tuất và đám bạn lại có dịp gặp nhau. Câu chuyện bác đầu bác bị mất điện thoại được cả bọn đem ra bàn tán rôm rả. Thành Hoan “phát thanh” gãi má bằng ngón tay trở cho đã rồi mới nói:

- Tao nghi bà bán vé số lắm! Lấy được cái điện thoại bác kia bỏ quên trên bàn đem bán cũng được số tiền bằng tiền lời vài ngày đi bán vé số...

Con Thúy lắc đầu:

- Chắc mày thấy bà ấy nghèo khổ nên mới nghi ngờ chứ gì! Người nghèo chưa hẳn đã tham lam. Tao thấy bà ấy có gương mặt phúc hậu, chắc chắn không phải là người xấu...

- Thế mày nghi ngờ ai?

- Tao nghi cái anh để ria mép. Chỉ nhìn mặt anh ta thôi, cũng thấy nó đều đều làm sao ấy... Anh ấy lại ngồi một mình, có điều kiện để ra tay hơn hai người ngồi chung bàn còn lại...

Tuất luôn là đứa nghi kĩ trước khi nói. Nó khẽ lắc đầu:

- Tụi mày chỉ đoán ai là kẻ xấu theo giả thiết rằng bác đầu bác bỏ quên điện thoại ở bàn. Thế nếu giả thiết ấy không đúng thì sao? Chẳng hạn là bác ấy làm rơi dọc đường... Bác ấy bảo có thói quen để điện thoại ở túi áo, thế nhờ bác ấy quên, bỏ cái máy vào túi quần rồi lúc ngồi trên xe máy, cái điện thoại rơi xuống đường thì sao?

Thành Hoan gật gù:

- Mày có lí đấy! Mà nếu là rơi dọc đường thì chín mươi chín phần trăm là mất hẳn...

Con Thúy cãi:

- Tao đọc báo thấy có nhiều trường hợp người nhặt được của rơi trên đường sau đó đã tìm cách trả lại cho người bị mất. Nhờ cái máy điện thoại của bác kia làm rơi giữa đường rồi có người nhặt được đem ra đồn công an trình báo gửi trả thì sao! Một đứa học sinh như tụi mình nhặt được chẳng hạn...?

